

ANYS FELIÇOS

Ivet Batet Rius

Les mates divertides de la Floren, la passió per la literatura de l'Elijas, el fred de la Sibèria, aquella Honda Vision blava, les *xuletes*, les declinacions de llatí escrites a les cuixes, el ganxet de l'EATP, l'espessa boira de fum que sortia dels lavabos, el viatge de fi de curs a París amb l'explosiva combinació de l'Agnès i l'Armand, el primer nòvio, les campanes a la Penya, les converses d'adolescents, la colla, els desenganys i els farts de riure...

Els bons records m'assalten desarmats quan camino pel davant d'aquest antic edifici militar on vaig passar uns dels anys més importants i feliços de la meua vida.

Van ser quatre cursos plens d'experiències viscudes amb aquella energia i intensitat adolescent; era el moment de menjar-se el món a cada pas, de fer pinya amb els amics, de ganes d'aprendre, de fer el boig, d'organitzar festes, de disfressar-se i de passar-s'ho bé.

Els de la meua classe érem terribles. Amb la perspectiva dels anys valoro la paciència infinita d'alguns professors a qui vam martiritzar. Em ve a la memòria una amiga escenificant un part enmig d'una classe. En sentir els esbufecs i els crits, alguns ens vam aixecar per prestar assistència mèdica davant d'aquell imprevist. La professora va esperar estoicament que li estiréssim la roba que portava sota el jersei i s'acabés l'espectacle. Ni tan sols ens va renyar. Ja la planyo... Per no parlar de quan a COU s'hi afegien els del Claret, que després de viure sota control, trobaven un institut amb les portes obertes. Sí, sí, obertes del tot. Cap a principis dels 90 es podia entrar i sortir amb tota llibertat.

Devia ser difícil ensenyar-nos i ajudar-nos a créixer en una edat bonica i complicada. Però mentre nosaltres maduràvem com podíem, enganxàvem els esborradors a la pissarra, ens enamoràvem, copiàvem i creïem que alguns professors només es dedicaven a fastiguejar-nos; els mestres amb vocació es trencaven les banyes perquè sortíssim d'allí amb uns mínims valors i coneixements. I perquè tinguéssim prou nota a la selectivitat per entrar a la carrera que volíem.

Jo ho vaig aconseguir. Vaig fer periodisme. Era el que volia. I un dia, mentre les notes de premsa encara arribaven per fax, vaig tornar a l'Institut per explicar les sortides professionals d'aquesta carrera. I més endavant vaig tornar a pujar les velles escales per fer algun reportatge. I fa uns quants anys vaig participar en una visita institucional al nou Institut del Fornàs i ens van ensenyar les pissarres electròniques.

Els temps han canviat molt, però cal buscar la llavor en els orígens. Va ser al Narcís Oller on vaig passar de nena a noia, on es va forjar bona part del que sóc avui i vaig aprendre que s'han de defensar les idees, que el camí fàcil no sempre és el millor i que t'has d'esforçar per recollir fruits. Hi ha valors i lluites que no passen de moda i segueixen vigents. L'escriptor vallenc que dona nom a l'Institut ja s'havia de justificar per escriure novel·les en català a finals del segle XIX i parlava de l'especulació i l'obsessió pel diner fàcil a *La febre d'or*. Ara que estem arruïnats, potser és l'hora de tornar al vell ofici de fuster.

Porta d'entrada de l'antic edifici de l'Institut a la plaça del Quarter. (Arxiu del centre)